

Z KORPORÁTU NA PACIFICKOU HŘEBENOVKU

Jan Pacina

 PRESS

Z korporátu na Pacifickou hřebenovku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Pacina

Z korporátu na Pacifickou hřebenovku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Z KORPORÁTU
NA PACIFICKOU
HŘEBENOVKU**

© Jan Pacina, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4715-3

ISBN e-knihy 978-80-264-4722-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-4723-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4724-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Z KORPORÁTU NA PACIFICKOU HŘEBENOVKU

Jan Pacina

Z KORPORÁTU NA PACIFICKOU HŘEBENOVKU

Prolog. Sobectví přítomnosti

Příběh, který se vám chystám odvyprávět, je tak běžný, že se mohl stát i vám. A možná, aniž byste to věděli, jste jeho spoluvůrci. Ať už vědomí, či nevědomí. Možná jsme se někde potkali. Ve skalách, u vody, v obchodě, na nádraží, možná jsme se minuli někde na silnici v autě. Naše dráhy se na okamžik protnuly. Zatím toho o sobě moc nevíme, i přesto, že jsme v jádru stejní. Máme sny, plány, prožíváme různá setkání, loučení, vítězství i prohry. Naše životy jsou nabitě rodinou, sportem, prací a pak najednou prázdné. Pomalu se vytratí barvy, chutě i vůně. Zůstanou jen povinnosti a složenky. Může to potkat každého, a v návalu denních závazků nezjistíte, že se něco takového děje. Zpočátku si řeknete, že jste jen trochu líní. Jenže já líný nikdy nebyl. Že by to přišlo s věkem? Lenost dokážu překonat.

Pracuji, mohu pracovat usilovněji. Běhám, budu běhat víc, plavu, přidám bazény, jezdím na kole, naženu kilometry. Proč ale nemohu v noci spát, když se přes den tak unavím? A proč se ráno odehrává ten samý scénář s leností? Budu tedy na sobě pracovat ještě víc. Ale proč už mě nic z toho netěší? Proč už vstávám jen z povinnosti a proč ta všeobjímající únava? Uteče den a s večerem přijde opakující se rituál. Sedím na posteli a v dlani držím svou spásu – kulaté barevné tabletky. Až je spolknu, pohltí mě tma. Není nic, žádné starosti, žádné hlasy ani strachy, jen někde uvnitř vnímám nesnesitelné napětí! Objeví se chodba s červeným kobercem. Projdu jí. Na konci se otevře kino o tisíce sálech. Vidět, prožít, zapomenout. Stále dokola. Kolikátou už noc? Záblesk protne temnotu, proud světla zesílí, ale prostor neosvětlí. Někde v dálce se otevřely dveře. Napadne mě rozběhnout se k nim. Sotva se však pohnu, s těžkým zaduněním se přibouchnou. Prostor ztichne a paprsek zazáří z jiného místa. Znovu se pohnu a dveře se opět s duněním zavřou. Seberu sílu. Další východ a další světlo. Běžím, přetékám energií. Jediná myšlenka, doběhnout včas. Ve světle stojí postava a kýve lampou. Přikrčí se a vystřelí vzhůru, jako by ji vzal neviditelný výtah. Zmenšuje se, až úplně zmizí. Jen kdesi u stropu svítí odporné rudé světlo. Vzduch houstne, tělo tuhne. Sevře mě mrazivá náruč. Cvak. Nade mnou se rozsvítí halogeny. V ten okamžik pochopím, kde jsem. Zimní stadion, tělo mám zalité v ledu, proto ten chlad a nemožnost se pohnout. Zaslechnu zvuk, jako by někdo trhal papír, a pak znovu a znovu. Opakuje se v pravidelném rytmu. Nad hlavou se mi zatřpytí flitrové šaty. Bruslařka mě jen těsně mine. Neví, že tu jsem, že ležím těsně pod ní. Lesklé nože nechávají za sebou jizvy. Světla pálí a rozpouštějí plochu. Voda mi proudí kolem uší a ostří bruslí krájí led. Palčivá bolest mi projede hrdlem. V ústech ucítím kovovou pachutí.

Venku září pouliční lampa. Roleta na okně zbarvila její světlo do temně karmínové barvy. Jsou dvě hodiny ráno. Už neusnu. Hlasy se rozječí a budou jen zesilovat. Doženou mě k poslednímu kroku. Kam povede? Lidé stoupají k vrcholům, aby mohli pozorovat hloubku pod sebou. Mě však výhled nezajímá. Nic mě nezajímá. Stojím na hraně a pode mnou pulzuje město. Je mu jedno, proč tu jsem a jaké k tomu

mám důvody. Většinou umím pojmenovat, co dělám, jak to dělám, ale ta otázka proč, ta zůstávala v pozadí. Nebyla vždy čitelná. Tentokrát je vše obráceně. Když stojíte na špatné straně zábradlí, nemusíte mít v hlavě nic převratného. Třeba jen myšlenku, aby vše utichlo. Toužím po klidu, který by mě objal. Nemám strach, čekám úlevu. Vítr mi zašumí kolem uší. První kostka domina se pohne. Pak se ale něco stane a už nejsem ten, kdo rozhoduje, ještě nepřišel čas. Je tu něco, co nás dalece přesahuje.

Když vás dostihne krize středního věku, máte spoustu možností, jak s ní zatočit dříve, než otevře vrátka pro diagnózu F323. Nevím, jak jsou na tom ženy, myslím, že jsme dva naprosto rozdílné živočišné druhy, budu proto mluvit pouze za muže. Chlap v padesátce zleniví do bytosti, která ulehne na gauč a tam dožije. Míru destrukce ovlivní množství alkoholu a sportovních televizních přenosů. V jiném případě si pořídí novou rodinu, která ho většinou uštve, a zvítězí-li ego nad hormony, koupí si velké drahé auto. Pokud tyto radosti vhodně zkombinuje, čeká ho šťastný podzim života. Můj případ tohle však nebyl. V České republice žije kolem 180 000 lidí, kteří denně sahají po antidepresivech. V mnoha případech si myslí, že jsou slaboši, kteří selhali, nedokázali vzdorovat denním výzvám. Zatím je příliš brzy na to, abych se uměl vyrovnat se situací, která mě tak zaskočila. Něco se někde zastavilo, zadrhlo. Přišel jsem nenápadně o něco, co bylo součástí mého života. Vše přicházelo po kapkách. Dvacet let v korporátu, kde jsem vzhledem ke svému vzdělání neměl co pohledávat a musel se hodně snažit, aby si toho mí nadřízení nevšimli, mě stálo hodně energie. Navenek úspěšný manažer v šabloně spokojené rodiny – táta, máma, děti, pes, služební auto a dům na hypotéku. Uvnitř změt zmatků a strachů, co budu dělat, když mě vyhodí. Neuměl jsem si ani ty firemní „benefity“ užít. Navíc korporátní diplomacie mi nebyla nikdy blízká. To, co ostatní v práci s lehkostí odprezentovali, já musel vydržet. Po dvaceti letech jsem odešel vyždímaný jako mop od Viledy. Naštěstí bez finančních závazků. Našel jsem si dream job v teambuildingové agentuře. A zase korporát, jen z druhé strany. Ale i tady jsem se kvůli své přehnané odpovědnosti a chorobné preciznosti dostal do situace, kdy jsem fyzicky už víc

nezvládal. Toto období trvalo více než pět let. Kamsi jsem se propadl. Stroj se zastavil.

Nahodit znovu motor stojí spoustu energie, pak však stačí impuls, soukolí ožije a události se znovu dají do pohybu. Letím přes oceán a zanechávám za sebou uhlíkovou stopu. Neměl bych být z toho nervózní? Ne. Pokusím se teď trochu sobecky zaměřit pouze na přítomnost a na sebe. Airbus A350 je letadlo, které vás lehce přepraví z kontinentu na kontinent. K tomu dostanete jídlo, pití, a pokud nejste zrovna náročným divákem, můžete zhlédnout i pár filmů, aniž by se vám kulturně přitížilo. Nejsem žádný cestovatel, přesto jsem právě odstartoval příběh, který o cestě bude. Sedím v nacpaném letadle a tvářím se, jako by létání pro mě byla maličkost. Není, ale spousta jiných věcí ano. Vnímám je tak do chvíle, než o ně přijdu. Uvědomím si to, až když zmizí. Ne někomu jinému, ale mně. Teprve pak tu ztrátu cítím. Ted' mě však letadlo nese na začátek nejdelší pěší cesty, jakou jsem kdy podnikl. Kousek od San Diega na mě čeká můj cíl. Je široký pouze šedesát centimetrů, ale na délku měří více než čtyři tisíce kilometrů. Přihlédnu-li k tomu, že raději plánuji, než chodím, je vlastně s podivem, jak se to celé přihodilo. Tohle bych vám měl říct hned na začátku. Jsem vyloženě organizační typ. Všechno musí sedět, všechno musí fungovat, ale taky vše musí být co nejjednodušší. Zkušenost z hor. Čím složitější plán, tím je větší pravděpodobnost, že se pokazí. Ale ten můj je skvělý, a tak jednoduchý, že se na něm ani nic pokazit nemůže. Přejdu pěšky Severní Ameriku, to je můj plán.

P. S. Jako bonus jsem pro vás připravil videa, na nichž můžete nasát atmosféru míst, o kterých se píše v textu. Načtete QR kódy svým mobilem a nechte se unést na PCT.

Část první, sedm set mil pouští

Severní terminál Pacifické hřebenovky.
Mám před sebou cestu dlouhou 2 600 mil.
Uvidím i ten jižní.

Bezdomovec bez hůlek

První noc v USA jsem strávil na předměstí San Diega. Zázemí mi poskytl starší manželský pár Scout a Frodo. Nejedná se o jejich pravá jména, ale o přezdívky, které získali během cesty, na niž za pár hodin vyrazím i já. Před patnácti lety prošli celý Pacific Crest Trail a jako hikeři zažili i podporu od trial angels, lidí, kteří podél celého trailu obstarávají nezištnou pomoc. Po návratu se rozhodli, že komunitě vše, co během svého dobrodružství dostali, vrátí. Od té doby berou do svého domu většinu lidí, kteří startují z mexické hranice, a poskytují zázemí i těm, kteří sem na podzim dorazí z opačného směru. Všem nabídnou přístřeší, dvakrát denně jídlo a nováčkům spoustu rad a informací. Američané u nich mohou zůstat jednu noc, Kanadané dvě a Evropané s Asiaty noci tři. Takhle jsem strávil poslední dny v civilizaci. Teď však stojím s dalšími dvaceti hikery na nulté míli a mísí se ve mně nedočkavost, nervozita i radost. Jižní terminál Pacifické hřebenovky má v sobě neobyčejné kouzlo. Není to místo, kde se rodí sny, protože tady se už přímo naplňují. Kolikrát jsem tenhle obrázek viděl a najednou si můžu sáhnout na vše, co jsem doposud znal jen z fotografií. Tohle prostředí je nabito atmosférou velkého očekávání. Každý den tu startuje téměř padesát lidí, kteří ve svém životě učinili zásadní rozhodnutí a za chvíli vykoučují na stezku, jež je snad dovede do Kanady. Nikdo z nás však netuší, kam ho zavede jeho mysl a co to s ním udělá. Místo je však naplněno i radostí a uspokojením, protože zatímco my vyrážíme na sever vstříc Kanadě, právě sem dojdou hikeři, kteří začnou trek na opačném konci. Tenhle pocit však zatím neznám. Jsem teprve na začátku a vnímám, jak se rozbíhá tok událostí, jemuž jdu vstříc. Mám před sebou cestu, na kterou nejde vyrazit bez přípravy. Celou trasu jsem mnoho týdnů studoval na internetu, ale znám ji jen z pohledu čtenáře. Prošel jsem blogy, články, knížky a zhlédl stovky obrázků a videí. Trail vede po západním pobřeží Severní Ameriky, pouze divočinou přes pouště a hory. Původně se jednalo o koňskou stezku, která vznikala od třicátých let. Jak však tahle cesta vypadá optikou čísel? Stezka dlouhá 2 650 mil prochází třemi státy. Jedná se o Kalifornii (1 692 mil), Oregon (458 mil) a Washington

(500 mil)¹. Prvních 700 mil vede pouští v Nevadě a Mohavskou pouští. Pak už následují jen kopce. Nejvýše položené místo na trailu je Forester Pass v pohoří High Sierra s nadmořskou výškou 4009 metrů – za předpokladu, že si neodskočíte na nejvyšší horu Spojených států amerických Mount Whitney měřící 4421 metrů. To můžete. Naopak nejnižše položené místo leží v městečku Cascade Locks s nivelací pouhých 45 metrů nad mořem. Celkové převýšení celé cesty činí neuvěřitelných 128 kilometrů. Doufám, že tady se někdo spletl. Dále mě pak čeká 25 národních lesů a 7 národních parků. To vše na dálkové trase, nazvané Pacific Crest Trail, na niž vyrazí ročně přes 3000 hikerů, ale pouze 10 procent cestu dokončí, a to v čase čtyř až šesti měsíců plných náročného pochodu. Polilo vás horko? Mě také. Vyrážím do pouště, teplota šplhá ke třicítce a dobře vím, že nemám ani páru, co mě čeká.

Když mluvím o poušti, myslím, že si nejspíš vybavíte Saharu a duny písku. Nevadská poušť vypadá jinak. Hory s výškou přesahující 2000 metrů, hluboké rokle se strmými svahy, spálená údolí, skály, kamení, pichlavá neprostupná křoviska a extrémní střídání teplot. Nedo-statek vody pak podtrhuje celkovou náročnost terénu. Takto vypadá tvář téhle krajiny. První míle, i když já jsem vyrazil nastaven na kilometry, protože opticky vypadají lépe, se nesly v poznávacím režimu. Nové prostředí, nekonečný prostor, prach a špína, hospodaření s vodou a jídlem, výbava. Vše bylo pro mě nové a neznámé. Dokážete si vzpomenout, jaký jste měli pocit, když jste přišli na střední, jak jste se cítili? Jak jste ze všeho byli vyjukaní? Nejsem úplný zelenáč, co se týká pohybu v přírodě, ale tohle bylo jiné. Začal jsem sbírat zkušenosti, některé i dost draze nakupovat, a teď nemluvíme o penězích.

Před začátkem cesty jsem od zkušených hikerů dostal spoustu rad a informací. Jak se chovat v divočině, jsem věděl, ale některé rady jsem slyšel poprvé. Nikdy za sebou nezanechávám žádné odpadky, novinou pro mě ale bylo, že použitý toaletní papír patří do sáčku a vyhodím ho až ve městě. Na co jsem ale přišel sám, je fakt, že ho mám držet co nejdále od jídla a pití. Také nás upozornili na jedovaté rostliny, které

1 1 míle = 1,6 kilometru

máme minout velkým obloukem. Tyhle rady byly zdarma. Ale jak taková kytky ve skutečnosti vypadá, jsem jaksí musel zjistit na vlastní kůži.

První den jsem si postavil stan na krásném plácku u takového zeleného křovíčka. „*Moc k tomu nechod*,” upozornil mě hiker Scotty, který zakempoval naproti mně. „*Je to jedovatý*.” „*Mankote, jak jedovatý?*” „*Dost. Jmenuje se to poison oak, přece nás před ním varovali*.” „*No jo, varovali, jenže copak já vím, jak vypadá?*” V tu ránu jsem byl samý pupínek a celý večer se pak pozoroval, co mi kde ještě zčervená. Bože, jedovaté kytky. Z nich a z komárů mám největší hrůzu. Dost neklidně jsem očekával následující den. Ráno však bylo všechno v pořádku. Na kytku jsem zapomněl, protože pozornost na sebe strhla moje výbava.

Výběrem jsem strávil hodně času. Měl jsem ji možnost i vyzkoušet v terénu, ale jen v našich mírných podmínkách. Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem si cvičně zabalil batoh. Doma mám totiž spoustu lezeckých krámů a vybavení do hor. Karimatky, spacáky a batohy, které nosím do skal. Stáhl jsem je všechny z půdy a začal zkušebně balit a kombinovat. Takhle poskládaná výstroj vážila asi 14 kilo, což mi nepřišlo vůbec špatné, ale poté co přibýlo v batohu jídlo a voda, jsem se pod ním málem zlomil. „*Takhle zemřu na první míli*,” napadlo mě. Začal jsem znovu pročítat blogy o cestování, a tentokrát moje pozornost padla na ultra lehkou výbavu. Věci, co tehdy ležely v mé pracovně, byly na tak dlouhou cestu nevhodné. Veškeré vybavení hikerů totiž neslo přívlastek ultralight. Procházel jsem nové a nové stránky o cestování a při tom narazil na obchody Nalehko a Cestujte pod 7 kilo. Bylo rozhodnuto, pohltit mě svět gramů. Abych každý kousek stlačil na co nejnižší hmotnost, nastěhoval jsem si do pracovny digitální váhu a všechno začal převažovat. Přitom jsem si stačil všimnout nepřímé úměrnosti mezi gramáží a financemi. Co 10 gramů dolů, to 1000 korun nahoru. Můj účet krvácel. Váha 6,15 kg však vypadala už mnohem lépe, i když ještě nebyla konečná. Nepočítal jsem totiž oblečení, které budu mít na sobě, a batoh. Ten nemám rozhodně ultralight, ale skvěle mi sedí na zádech. Uvidím, jak budu vše hodnotit na konci cesty.

Ale zpět k výbavě. Nejdříve se o slovo přihlásila karimatka. Od prvního dne začala lehce ucházet. Jen tak decentně, zpočátku vydržela až

jaro, tak logicky bude následovat léto, v létě je teplo a podzim? V nedohlednu.“ S takovým řešením problému jsem byl spokojený a mohl jsem pokračovat pouští v dobré náladě a přiměřeném tempu. Deset kilometrů do desíti hodin jsem si zvolil jako ukazatel, který má smysl. Hned jsem se cítil jako zkušený hiker. Čtyři dny na cestě a k tomu spousta získaných zkušeností. Mám energii, pozitivní mysl a trail mě táhne rozmanitou krajinou, která se předvádí v nádherných barvách a v rychlém sledu mění svůj charakter. Některá údolí vypadají jako u nás v Krkonoších. Pak přejdu hřeben a píchnu se o kaktus. Hned si uvědomím, kde jsem. Procházím i rozsáhlá spáleniště, která už zarůstají novou vegetací. Z nich do nebe trčí spálené a pokroucené stromy. Být profesionální kuchař, dodám „*jak vyuzení úhoří*“.

Na šedesáté míli jsem potkal svůj první trail magic. To je takové kouzlo. Představte si, že si někdo dá práci, aby vám udělal radost. Vezme si den dovolené, naloží auto jídlem a pitím, které se běžně na výlet nenosí. V blízkosti trailu postaví stan a uspořádá hostinu. Pro nás hikery malý zázrak. Z prvního setkání jsem byl tak unesený, že jsem si někde položil své trekové hůlky. Než jsem se z toho štěstí vzpamatoval, byly fuč. Nechápu, vždyť tu krom mě byl jen ten trail angel a jedna piknik rodina. Trochu smůla. Nevěřím, že by mi je někdo schválně vzal. To se tu nedělá, nejspíš je někdo popadl a běžel za mnou, protože myslel, že jsem je tu zapomněl. Až na mě z toho padla tíseň. Ani se mi bez těch holí nechtělo dál, a tak jsem zůstal na místě. K večeru přišli další hikeři a začali stavět stany. Já jen koukal. Bez hůlek ten svůj nepostavím. Fičí a teplota padá k nule. Pokukuji, jak všichni zalézají a zatahují za sebou zipy. Já jen sedím, kolena u brady a nikam nezalézám. Pro dnešní noc jsem bezdomovec. A pro kolik ještě dalších?

Tlačítko v hlavě

Noc byla lepší, než jsem čekal. Už jsem se viděl, jak spím pod širákem, ale během chvilky bylo vše jinak. Večer totiž přišla ještě jedna dvojice hikerů. Jak tam tak sedím na rozloženém a nepostaveném stanu, slyším: „*Hi, Jan, nestavíš stan?*“ Byli to Polly a Mark, manželé z Holandska.

První dny svobody. Pěšinka popsaná otisky bot, načechrané nebe a nekonečná dálka.

„Dnes rozhodně ne,“ povídám. *„Dnes bude mrznout!“* důrazně poznamenal Mark a bezděčně si vyměnil kšiltovku za kulicha. *„Jsem kopýtko, ztratil jsem hůlky.“* Rozhodím ruce a nešťastně si povzdychnu. Polly se usměje a podá mi svoje. Pak pozvedne obočí a dodá: *„Do rána, Jan, jen do rána.“* Měli totiž stan, který se staví na vlastní konstrukci, a tak trekovky na noc nepotřebovali. Polly a Mark byli první PCT hikeři, které jsem potkal v San Diegu na letišti. Trail angel nás pak společně dovezl k Frodo a Skautovi. Ted' se na trailu mjííme a cítíme k sobě vazbu díky tomu prvotnímu setkání. Postavil jsem stan a do spacáku zalezl za svitu čelovky. Než jsem usnul, přemýšlel jsem o dnešní příhodě. Jak bylo zbytečné trápit se ty dvě hodiny předtím a také jak zbytečné je trápit se tím, co možná přijde zítra, když mě čeká minimálně osm hodin spánku, kdy bych vlastně nic řešit nemusel. Jenže tohle mi zrovna nejde. Navenek, i když už je tma a nikdo mě nevidí, se tvářím, jako že nic, ale je to jen maska. Vnitřně cítím, jak mě ta událost rozežírá. Takhle to mám a vím,

že mě dokáže vykolejit i maličkost, se kterou jsem nepočítal a jen tak se mi vloudila do předem připraveného plánu. Pak se přidá strach a tíseň, můj nezvaný host, který mě ještě před pár měsíci dokázal na týdny vyřadit z běžného života. Mohl bych sáhnout pro pomoc zvenčí. Stačí jen večer nastavit dlaň, ale neudělám to, už není cesta zpět.

I když jsem spal ve stanu, stejně jsem celou noc pochodoval. Dám ruce mezi kolena, pevně je stlačím k sobě a třu dlaně o sebe. Buď se zahřeju, nebo padnu vyčerpáním. Metoda však moc nefungovala, zima mě ze stanu vyhnala už v pět. Stále prázdná komora ve spacáku mi spánek znepříjemňuje a jen mentálně ji zatím opravit neumím. V šest už ukrajuji první míli a kvůli chybějícím hůlkám nevím, co s rukama. Snažím se najít nějaké výhody celé situace. Například bych po cestě mohl pohodlně snídat. Do jedné ruky bych vzal rohlík a přikusoval k němu salám. Jenže já mám k jídlu jen kolínka. A to mi připomíná, že vám v této souvislosti musím vylíčit, jaký jsem zmatkař. Na čtyřicáté čtvrté míli jsem sáhl do svého zázračného vaku s jídlem a vytáhl svůj kulinářský majstrštyk. V San Diegu jsem si nakoupil těstoviny v dostatečném množství. Já je totiž miluji.

První zásek nejspíš nastal, už když jsem si u Froda a Skauta v garáži chystal logistické zásobování. V některých částech trailu totiž neseženete nic kloudného k jídlu a musíte si tam poslat balíček. Do něj dáte výbavu, kterou zatím nepotřebujete, a samozřejmě potraviny. Moje kolínka byla v jedné krabici se čtyřmi instantními omáčkami. Potud dobrý, ale jak jsem vše balil a přebaloval, nějak se stalo, že všechny omáčky odjely poštou do Kennedy Meadows, nebo úplně někam jinam, což znamená, že vzdálenost mezi těstovinami a omájdou odhaduji nejméně na pět set mil. A ten druhý zásek? Kolínka nejsou předvařená, což je malér. Nevařím totiž doma na sporáku, nevedou sem trubky s plynem. Ten si nesu na zádech.

Pokračuji v cestě, jež se začíná vlnit s příslibem pořádných kopců, které už staví na obzoru vysoké hradby. Zaměstnávají mě myšlenky, jak je bez těch hůlek zvládnu. Výrazně jsem zpomalil. Koukám pod nohy a dávám pozor, kam stoupnu. Vymknutý kotník je noční můrou všech hikerů. Opatrně našlapuji a snažím se zahnat ten pocit frustrace. Jen si to představte. Máte dobrou výbavu, jídlo, pití a vaše sebevědomí bydlí

ve věži ze slonoviny, či co já vím, kde má teď přechodné bydliště. Pak stačí ztratit jednu položku a najednou se tady v té pustině cítím nespůj. Normálně ze mě kus ubyl. Najednou mi chybí část výbavy, o kterou se dalo doslova opřít. Ale nejsem v tom naštěstí sám. Mluví sám se sebou. „Uč se,“ zazní mi v hlavě. „*Nikdy nic nebude, jak sis naplánoval.*“ „*Á, pan kritik se ozval. Tebe jsem tu potřeboval.*“ Tenhle hlas se mi nastěhoval do hlavy a nechce ven. Všechno ví nejlíp a na druhou stranu zase všechno zpochybňuje. Nevím, že by mi byl kdy k užtku. „*Tak ty sis myslíš, že půjdeš celou dobu s hůlkama, vid’? Tvoje ulpívání na věcech tě jednou zabije.*“ Co k tomu říct, snad jen, že ty hůlky nutně potřebuji. „*Jak postavím stan?*“ ptám se. „*Proč myslíš na stan, když je osm ráno? Pusť ho z hlavy, se to nějak vyřeší.*“ Vypnul jsem tedy v hlavě tlačítko lpění a aplikaci Guthook přepnul na míle. Tady totiž všichni chodí na míle. Rázem mě přestalo zajímat, zda dvacet kilometrů vypadá opticky lépe než dvanáct mil. Současně mě přestalo trápit, co mě čeká večer, když nevím, co přijde za příští zatáčkou.

Voda v poušti není jediný zázrak

Voda v poušti má větší hodnotu než ta doma, kdy k jejímu získání jen otočíte kohoutkem. Tenhle postulát musí být každému jasný. Pokud tuhle situaci navíc prožijete, vytvoříte si k vodě téměř posvátný vztah. Každý jsme si tu našli nějaký systém, jak nepadnout žízní. Ráno většínou vyrážím se čtyřmi litry v camelbaku a litrem sladkého pití v PET láhvi. Cestou si v Guthooku (navigace, kterou mám v mobilu a podle níž chodím) hlídám, kde je další zdroj vody, abych ji mohl doplnit. Jenže mi chybí zkušenost. Právě jsem minul jednu kaluž, která mi nepřišla dost dobrá. Vždyť odpoledne dojdu k velké nádrži. Jenomže to bylo špatné rozhodnutí. Teď toho lituji. Cisterna, ke které jsem dorazil, byla na suchu stejně jako já. Pod ní naštěstí seděla německá dívčí trojka. Nevypadala, že by trpěla žízní. Svalím se vedle ní a obrátím láhev. Na jazyk mi dopadnou poslední tři kapky. „*Ty nemáš vodu?*“ zeptala se jedna z holek. „*Došla.*“ „*To tady zemřeš, víš to?*“ Jen jsem kývnul a začal se s tím smířovat. „*Já to neodhadl.*“ „*Já taky ne,*“ povídá holčina a začala

*Nevadská poušť. Hory, údolí a všudypřítomný prach.
Žádné duny písku jako na Sahaře.*

z batohu tahat jeden vak s vodou za druhým. „Kdo se s tím má tahat?“ Měla šest litrů. Ale nikdy by ji nevyhlila. V poušti nic takového neuděláte. Litr mi věnovala na pití a další dva do camelbaku. Pomoc to byla opravdu milá. Další spolehlivý vodní zdroj bude totiž až na sedmasedmdesáté míli. Tam dnes rozhodně nedojdu. To ty hole, musel jsem bez nich hodně zvolnit a víc se soustředit na cestu.

Další příhoda patří opět do kategorie trail magic. Je hezké, když pro vás někdo v poušti připraví malé pohoštění. Ale tady se dějí i jiné zázraky. Nejspíš tu svět funguje podle jiných pravidel. V běžném životě jsem měl asi tisíc přání denně. Optikou mých dnešních potřeb se jednalo o samé hlouposti. Skákal jsem z jedné na druhou a žádné nevěnoval dostatečnou pozornost. Ale tady? Včerejší bouřka a déšť pročistily vzduch, ale i moji hlavu. Před dnešní štrekou jsem s těžkým srdcem vrátil holkám z SRN vypůjčené hůlky, ale včerejší smíření ve mně zůstalo. Jdu opatrně, ale bezstarostně. Cesta pomalu klesá a míle naskakují.

Občas foukne vítr a příjemně zchladí moje rozpálené tělo. Trail se táhne po úbočí hor a pode mnou se rozloží nové údolí. Cesta však začíná být hodně kamenitá a já si uvědomuji, jak mi hůlky chybí. Tak a dost. Fakt je nutně potřebuji. Zakloním hlavu a poprosím tam nahoru. Vlastně začnu nejprve pokáním. „*Jsem kopýtko, zapomněl jsem někde svoje hůlky.*“ To, že je nejspíš někdo odnesl, není podstatné. „*Uznávám svoji chybu a prosím, až dojdu pod most na míli sedmasedmdesát, ať tam ty hole jsou. A už netrvám ani na těch svých zelených.*“ Ještě Otčenáš, který mě naučila maminka. Odteď vše pouštím z hlavy. Už ani jeden povzdech. Hned se mi ulevilo. Už mě nic netrápí. Skoro běžím.

Trail vede údolím plným kvetoucích kaktusů. Připadám si jak v botanické zahradě. Na zádech mi šplouchá ještě litr vody a k tomu je krásné vedro. Po několika hodinách pochodu přejdu silnici, zamířím pod viadukt a tam? Vedle krabice s jídlem pro hikery leží trekové hole. Nekecám. Dvě super lehké, nové kevlarové hole ještě s cenovkou. Trail zařídil. Skoro jsem se rozbrečel. Přeháním. Fakt jsem se rozbrečel. Ale jen trochu. Beru hůlky, a i když zde není ani noha, hlasitě poděkuji. Ozvěna mi má slova hned třikrát vrátí. Potvrzeno. Doplním vodu, z papírové krabice si vezmu kus ovocného koláče a s egem vystřeleným někam do stratosféry znovu vyrážím. Od viaduktu trail chvíli kopíruje silnici. Vede do městečka Julian. Chvíli přemýšlím, jestli pokračovat po trailu, nebo vzít stopa a nechat se odvézt na burgra. Jsem tu ale kvůli zážitkům, ne kvůli jídlu. Jenže u mě zastavilo auto, jestli nechci svézt. No, mám snad jinou volbu? V Julian mě dohonili dva Češi, Pavel s Martinem, kteří startovali den po mně. S Pavlem jsme strávili jeden den v San Diegu a moc jsme si rozuměli. Z dnešního setkání mám tedy opravdu radost.

Městečko Julian je vyhlášené svou pekárnou s famózními koláči. Žádný hiker si ji nenechá ujít. Tedy žádný krom mě. Já se při odpočinku pod mostem nacpal tyčinkami Snickers a koláčem z krabice. Na ten místní teď nemám ani pomyšlení. V budoucnu si na něj však mockrát vzpomenu. V Julian jsme pobyli víc než čtyři hodiny. Nejdříve jsme si dali burger (nic tak velikého jsem v životě nesnědl), pak přišla nutná návštěva obchodu pro dokoupení jídla a vylepšení mého zmrveného jídelníčku a závěrem knihovna. V čítárně proběhlo dobítí baterek a na záchodech

doplnění vody z kohoutku. Je tak chlorovaná, že vydezinfikuje i vše, co bude ležet vedle ní. Ještě než jsem opustil signál, poslal jsem juniorovi (syn, jsme spolu ve spojení) vzkaz a fotku s novými hůlkami, ať se zeptá na FB PCT, zda je někdo nepostrádá. Nevěděl jsem, jestli je tam také někdo nezapomněl. Pokud by se přihlásil, dostane je zpět. Jen kdo ví, kde jsou ty moje.

Kouzelné údolíčko

S Pavlem a Martinem jsem strávil pouze dva dny pochodu. Byli na mě moc rychlí a já také potřeboval vyřešit svoji karimatku. Tu poškozenou jsem hodil na sto jedenácté míli v osadě Warner Sprinx do koše a telefonicky si objednal novou. Přejde mi za několik dní na poštu, která leží asi 200 mil přede mnou. Zároveň jsem si koupil tenkou pěnovku, která mi musí zatím stačit. Kluky už nedohoním. Ale jsem opět plně vybavený. Ani mi nevadí, že jsem osaměl. Nasadím své nové tempo, tentokrát deset mil do deseti hodin. Pro mě to jsou už trochu dostihy. Krajina má ráz savany. Louky, stromy, vše svěží a zelené. Začínám stoupat kaňonem podél říčky s průzračně čistou vodou. Písečné dno plné slídy odráží sluneční paprsky. Ukrajuji jednu míli za druhou. Než údolí opustím, chci na chvíli zastavit a odpočinout si. Další zdroj vody bude až bůh ví kde. Během hledání plácku zvažuji, že bych v jednom z meandrů mohl i přenocovat. Břehy nabízejí krásná místa pro stany, kterým říkáme spoty. V záhybu potoka leží několik poskládaných vybělených kmenů a tvoří takové malé kóje. Do jedné zapluji a odpočívám. Připadám si jak v korporátním open space. Ve vedlejší boxu meetingují dvě ještěrky, o něco dál poskakuje šedá kancelářská myš. Nejspíš hledá papíry do kopírky. Padají mi víčka. Nejspíš tu přespím. Jen se mi moc nelíbí ti mravenci. Začali kolem mě stahovat neviditelnou síť. Jsou zrzaví a tak velcí, že by odtáhli i mou botu. Vydávají prapodivné zvuky. Takové chrčení. Jako když foukáte do větrníku. Chrčení sílí, až ho slyším těsně u hlavy. Trhnu sebou a vytřeštím oči. Přímě proti nosu mám hrot ostrý jak kopí. Trčí ven z takové modravé kuličky, která se klepe a vydává ten podivný zvuk. Krev mi ztuhla v žilách, jak jsem se vyděsil. Už tu nebudu ani minutu. Bůh ví, co by mě

v tomhle kouzelném údolíčku ještě potkalo. Okolí je plné jedovatých hadů a kytek, ale mě málem zabil kolibřík. By mě šlehlo. Upaluji odtud. Mířím výš do kopců, nabírám metry, ale stále nejsem v pohodě. Musím se soustředit na něco jiného. Vystoupal jsem 200 výškových metrů a postavil stan na 120. míli. Nedaleko vyvěrá pramen, mám krásný výhled a chystám si večeři. Slunce klopýtne o horizont, krajina zezlátne a vše se zpomalí. Okolí ztichne a tělem mi projedou nové pocity. Přesně ty, které přináší cestu, co vedou za dobrodružstvím.

Kojot

Jak naskakují míle, přibývají i místa se zvláštní atmosférou. Tohle se jmenuje Mike's Place. Nechci ho minout bez návštěvy. Po poledni odbočím z trailu a po pár minutách dojdu na parcelu. Trochu nevěřícně se rozhlížím. Plechová bouda, jedna velká garáž, zaparkovaná amerika bez kol a spousta dalších předmětů, u kterých ani neodhadnu, k čemu sloužily. Nechci úplně říct, že tu mají binec. Přeci jen jsem na návštěvě. Místo má prostě atmosféru. Na terase u stolu sedí zvláštní grupa lidí. I Bohumil Hrabal by měl problém je popsat. Jsou to hikeři, nebo nejsou? Vypadají spíš jako mexičtí utečenci. Pozdravím, ale nikdo mi nevěnuje ani náznak pozornosti. Nad stolem se vznáší oblak kouře vonící po konopí. Přisednu a relaxuji. Jeden nádech, druhý a už se zase dějí věci. Kolem stolu projde chlap a ze zadní části kalhot mu trčí opelichaný ocas kojota. „*Ty vole, už nic nehul,*“ probudí se ve mně kritik. „*Vždyť nehulím, jen jsem se zhluboka nadechl.*“ Raději si odsednu z dosahu konopného dýmu, protože po zážitku s kolibříkem je lépe zůstat ve střehu. Kolem poledne se začínají scházet opravdoví hikeři a místo ožívá. Mike, jestli to vůbec je Mike, začne připravovat párky na grilu a tortilly se sýrem. K tomu otevře velkou lednici, kde si můžeme vzít pivo. Vedle leží bedny plné banánů a lahve s pitnou vodou. Když dojíme, Mike hodí na gril další várku. Už jsem sice plný, jenže tady se jídlo neodmítá, a tak do sebe nasoukám druhou porci. Po obědě přišel čas vyrazit. „*Moc děkuji, Majku,*“ řeknu jen tak do prostoru, protože skutečný Mike tu opravdu není. Jen za drobný donation od hikerů poskytuje tohle místo. Kdo a jak se tu o vše stará, zůstává záhadou.

Touha je zázrak

Čekal jsem, že Kalifornie bude teplá a slunná, především když se pohybuji v poušti. Jenže už několikáté ráno mě vítá mlha a počasí se stále zhoršuje. Nebe má ocelově šedý nádech a lehce pofukuje. Tak lehce, že během pár kroků honím klobouk ve křoví. Takhle nejspíš vznikla písnička „*Vítr vane pouští*“. Prý tu takhle hnusně bývá jen na podzim. Zatím jsem nikdy ráno nevyrážel v péřovce. Dnes ano a hned přišlo poučení. Během první míle se spustil liják. Bleskově jsem se převlékl. Přes batoh jsem si hodil pláštěnku, ale déšť byl tak silný, že mě stejně promáčel až na kůži. Nezbyvá, než usilovně stoupat do kopců a schnout za pochodu. Konečně jsem dorazil do pořádných hor. Počasí mi nastavuje nevlídnou tvář, což mě mrzí. V téhle slotě nic nevyfotím. Škoda. Vše má daleko intenzivnější barvy. Skály jsou chvíli červené a pak zase žluté, ale jinak než za slunce. Voda pokryla povrch lesklou glazurou. Vše září jak čerstvě natřené parkety. Sleduji tu proměnu a ztrácím tempo. Tělo jako by se podvědomě bránilo jít vstříc mrakům. I ty však mají své kouzlo. Ošklivé počasí existuje stejně jen za okny bytů. Když vyjdete ven, zjistíte, že to byl jen klam. Jak stoupám do sedla, víchr žene přes hřebeny mlhu, která mě co chvíli olizuje. Na 155. míli potkávám výletníky. Varují mě, abych dál nechodil. V horách prý bude nebezpečno. No, Amíci, vždycky trochu přehánějí. Nabírám metry. Rád bych vystoupal do sedla na 161. míli a tam přenocoval. Počasí se neustále zhoršuje. Spoléhám však na dobré vybavení. Když selže, je tu ještě moje vůle. I ta se ale může zlomit. Máte-li však touhu, nic vás nezastaví. Necítíte námahu ani bolest. Když po něčem toužíte, svět nemá hranice. Touha je zázrak. Kolem páté mám splněno a začínám hledat spot, kde postavím stan. Vše běží podle plánu, jenže jsem zapomněl, že moje plány často krachují. A tady navíc není dobré na čemkoli trvat. Důležitější je pozorovat a vnímat vše kolem sebe, počasí, krajinu a především své pocity. Netrvat na zvoleném záměru a přizpůsobit se. To je totiž klíč k přežití. Tady funguje vše podle jiných pravidel než ve městě. Vše mi dojde až o několik hodin později. Než najdu spot, jsem na kost promoklý. Dnes už potřetí, ale jak pofukovalo, oblečení na mně rovnou

Šipky na rozcestníku ukazují do různých směrů. Ta moje někam do kopců a je jisté, že už tam prší.

oschlo. Odteď už bude ale všechno jinak. Úplně jinak. Já však chci stále zachovat plán.

Stavím stan. Trvám na tom, že ho postavím právě teď a právě tady. Zase fičí. Moje hůlky, které jsem pověsil na strom, visí co chvíli vodorovně a já stále stavím. Leje jak z konve, tlačí se sem mlha, ale já stále stavím. Dávám tomu už pátý pokus. Stavím proti větru, pak zase po větru, šup a kolík je v tahu. Kamsi uletěl. Už ho nikdy neuvidím. Mám samozřejmě náhradní. Jen chvíli a je v tahu. Už nemám ani náhradní. Mám však zkušenost. Můj stan lze postavit ve větru, ne však ve vichřici. Takže se na vybavení nemůžu spolehnout! Mám však vůli, držím mokré stan, a jestli s ním něco rychle neprovedu, budou z něj za chvíli jen cáry. Cpu ho do futrálu i s tunou písku, kterou se zatím stačil obalit. Cpu ho do komory batohu, ve které mám jen tak zapakovaný spacák. Ten měl být ve vodotěsném obalu. Bohužel není. Myslím, že v Norsku se jedná o standard, ale ne v Kalifornii, kde má být stále hezky.

No, snad mu pár kapek neuškodí. Konečně zabaleno. Zkusím plán „B“. Jenže po pár krocích mi ledový severák podrazí nohy. „*Do toho pekla nejdu,*“ křičím z plných plic a vítr mi hned trhá slova od pusy. Další spot na závětrné straně je totiž až na 175. míli, což asi bude pěkná dálka. Nebo nebude? Ježíš, ty jejich míle. Co vím ale naprosto přesně, že jsem ve výšce 1100 metrů a další spot bude ve výšce 2500 metrů. No tak tam už vůbec nejdu. Čím výš polezu, tím horší bude počasí. Navíc nemám nepromokavé kalhoty. Já je tedy mám, jenže v Kennedy Meadows na poště. Ale tuhle historku až jindy. Pohřbil jsem svůj původní plán, se kterým jsem neměl ani začínat, a stoupám ze sedla. Jiná možnost není. Vrátit se? Nikdy. Já tam prostě dojdu, a až tam dojdu, zabi-vakuji na krásném místě v závětrí. To je ta touha. Postavím stan, zalezu do spacáku, uvařím, odpočinu si a zítra sejdu do městečka Idyl Wild do kempu, kde se dám do pořádku. Jenomže chceš rozesmát budoucnost? Povídej jí o svých plánech. Došel jsem ke spotu na 175. míli. Byla to dálka s brutálním převýšením. Došel jsem na šrot (a teď nemlu-vím o alkoholu) a jediné jídlo, které jsem měl, byly tři bonbóny hroz-nového cukru. Došel jsem úplně mokrý a za tmy. Jsem ve výšce dva a půl tisíce metrů a vítr mě rve na kusy. Se asi otočil. Sleduji, jak poryvy ohýbají stromky až k zemi. Stavím stan, dnes podruhé, naštěstí v tako-vém malém závětríčku vyskládaném z kamenů, a doufám, že mě ta zídka nezasype. Byla by z ní krásná mohylka, jen na vrch píchnout kří-žek. Mám postaveno. To je ta touha. Na kolíky jsem navalil balvany, a to opravdu velké. Mám konečně útočiště. Celý obalený pískem lezu do stanu a jedu podle nového plánu. Převléknout se do suchého. Aha, není do čeho, vyndám spacák, je mokrý a splihlý jak pes. A taky tak smrdí. Takže opět změna plánu? Jenže já už nemám žádný plán. Mám mokrý spacák, mokré všechny hadry a celý jsem tak nějak na hadry. Naštěstí je tu ještě ta touha, touha dojít co nejdál. Vyždímal jsem, co se dalo, a že z toho fakt teklo, a sedl si konečně na karimatku. Čeká mě osm hodin, kdy na mě alespoň relativně nefouká. Spát nejspíš nebudu. Že bych vymyslel plán na zítra? Mám tu láhev s vodou, poslední zbytek plynu a trochu rozmočených čipsů. Udělám si večírek. Bez vína? Bohu-žel. Ostatně nejsem tu kvůli chlastu, a už vůbec ne kvůli plánování.